

Zbornik sudske prakse

Predmet C-303/16

**Solar Electric Martinique
protiv
Ministère des Finances et des Comptes publics**

(zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Conseil d'État (Francuska))

„Zahtjev za prethodnu odluku – Šesta direktiva o PDV-u – Direktiva 2006/112/EZ – Građevinski radovi – Francuski prekomorski departmani – Odredbe koje je nacionalno pravo učinilo primjenjivima – Transakcije prodaje i postavljanja na zgrade – Kvalifikacija jedinstvene transakcije – Nenadležnost”

Sažetak – Presuda Suda (peto vijeće) od 19. listopada 2017.

Prethodna pitanja – Nadležnost Suda – Granice – Potpuno unutarnje situacije – Nacionalna odredba kojom se želi prenijeti pravo Unije koje je također primjenjivo izvan područja primjene navedenog prava – Tumačenje traženo kako bi se dobila ujednačena primjena odredbi prava Unije – Prenošenje koje nije u skladu s rješenjima prava Unije – Nepostojanje izravnog i bezuvjetnog upućivanja na navedene odredbe – Nenadležnost Suda

(čl. 267 UFEU-a; Direktive Vijeća 77/388 i 2006/112)

Sud Europske unije nije nadležan za odgovor na pitanje koje je uputio Conseil d'État (Francuska) odlukom od 20. svibnja 2016.

U tom pogledu valja podsjetiti da se Sud u više navrata proglasio nadležnim za odlučivanje o zahtjevima za prethodnu odluku koji se odnose na odredbe prava Unije u situacijama u kojima se činjenice iz glavnog postupka nalaze izvan područja primjene prava Unije, ali u kojima su navedene odredbe tog prava učinjene primjenjivima nacionalnim pravom zbog upućivanja potonjeg na njihov sadržaj (vidjeti u tom smislu presude od 21. prosinca 2011., Cicala, C-482/10, EU:C:2011:868, t. 17. i navedenu sudsku praksu te od 18. listopada 2012., Nolan, C-583/10, EU:C:2012:638, t. 45.).

Naime, kada nacionalni zakon primijeni, za situacije koje ne ulaze u područje primjene dotičnog akta Unije, rješenja predviđena navedenim aktom, sigurno postoji interes Unije da, kako bi se izbjegla različita buduća tumačenja, odredbe preuzete iz tog akta budu ujednačeno tumačene (vidjeti u tom smislu presude od 7. srpnja 2011., Agafiței i dr., C-310/10, EU:C:2011:467, t. 39. i navedenu sudsku praksu te od 18. listopada 2012., Nolan, C-583/10, EU:C:2012:638, t. 46.).

Tako je tumačenje Suda odredbi prava Unije u situacijama koje nisu obuhvaćene njegovim područjem primjene opravdano kad je nacionalno pravo na izravan i bezuvjetan način te odredbe učinilo primjenjivima na takve situacije kako bi se osiguralo istovjetno postupanje u tim situacijama i u onima koje su obuhvaćene područjem primjene prava Unije (vidjeti u tom smislu presudu od 21. prosinca 2011., Cicala, C-482/10, EU:C:2012:868, t. 19. i navedenu sudsku praksu).

Stoga, kada je riječ o rješenjima za situacije koje ne ulaze u područje primjene dotičnih akata Unije, nacionalni zakon koji je predmet glavnog postupka ne odgovara rješenjima predviđenima Šestom direktivom i Direktivom o PDV-u s obzirom na to da on uspostavlja izuzeće koje nije predviđeno tim direktivama. Stoga se ne može smatrati da je nacionalno pravo izravno i bezuvjetno učinilo odredbe navedenih direktiva primjenjivima na situacije koje ne ulaze u područje primjene tih istih direktiva.

(t. 25.-27., 36., 37. i izreka)